

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **nezl. B. P.**, zastoupené zák. zástupcem D. P., právně zastoupené Mgr. Hanou Kukrálovou, advokátkou se sídlem Tháмова 402/4, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2007, čj. OAM-1347/VL-20-BE01-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 30. 6. 2008, čj. 58 Az 1/2007 – 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatelky Mgr. Haně Kukrálové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6663 Kč. Tato částka bude jmenovaně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 1. 2007, čj. OAM-1347/VL-20-BE01-2006. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že skutečnosti uváděné zákonnou zástupkyní stěžovatelky, tedy obava z nedostatečné lékařské péče v Mongolsku, sloučení rodiny či legalizace pobytu na území České republiky, nepředstavují důvody pro udělení azylu. Správnímu orgánu přisvědčil i v tom, že případe stěžovatelky nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítla, že soud nevyhodnotil její situaci v souladu se zákonem, hrubě pochybil při výkladu práva, resp. se ztotožnil s chybným výkladem práva žalovaného a nerespektoval ustálenou judikaturu. Stěžovatelka se proto domnívá, že podaná kasační stížnost splňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že se narodila v České republice, je nezletilé dítě ve věku necelých dvou let, a je nutné, aby žila se svou matkou a otcem, kteří v České republice pobývají. Je proto vyloučeno, aby se vrátila zpět do Mongolska. Česká republika je vázána mezinárodními smlouvami, které nedovolují, aby rodina byla takovým způsobem rozdělena. V případě návratu do Mongolska by se o ni neměl kdo postarat, nebyla by jí poskytnuta ani náležitá lékařská péče. Stěžovatelka je přesvědčena, že splňuje důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Dále má za to, že v případě návratu jí v zemi původu hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, což je považováno za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Důkazem toho je vysoká úmrtnost dětí. Tato skutečnost je v rozporu se zprávami o situaci v Mongolsku, o něž se opírá napadený rozsudek. Při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany měl žalovaný vycházet z aktuální situace v době vydání rozhodnutí. Správní orgán i soud však vycházely pouze z oficiálních zpráv MZV a Ministerstva zahraničí USA, aniž zjistily skutečný stav např. výsledkem osob mongolské státní příslušnosti žijících na území České republiky. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení, tj. zda je kasační stížnost přípustná. Dále Nejvyšší správní soud zkoumal, zda je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Po posouzení těchto otázek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost je zčásti nepřijatelná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Zatímco v žalobě se stěžovatelka dovolávala nesprávného posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, v kasační stížnosti nadto uváděla, že splňuje podmínky stanovené v ust. § 14 tohoto zákona. Lze tedy konstatovat, že se kasační stížnost v tomto rozsahu opírá o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., a je z tohoto důvodu nepřijatelná.

V otázce přijatelnosti kasační stížnosti (pokud jde o tvrzení nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení splnění podmínek ust. § 12 a § 14a zákona o azylu) pak Nejvyšší správní soud vycházel ze svého precedентního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního

případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě stěžovatelka neuvedla žádný konkrétní důvod, proč by měla podaná kasační stížnost svým významem přesahovat její vlastní zájmy. Důvod přijatelnosti nelze dovodit pouze z obecného tvrzení stěžovatelky, že krajský soud chybně vyložil zákon a nerespektoval ustálenou judikaturu. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou absence tvrzených zákonných důvodů pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, čj. 3 Azs 303/2004 - 79, www.nssoud.cz; žádostí o azyl podanou za účelem sloučení rodiny pak v rozsudku ze dne 12. 8. 2004, čj. 4 Azs 147/2004 - 81, www.nssoud.cz.

K otázce, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se Nejvyšší správní soud již rovněž vyjádřil v mnoha rozhodnutích, namátkou lze uvést např. rozsudek ze dne 12. 1. 2005, čj. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Ke zjišťování skutkového stavu relevantního pro posouzení žádosti o azyl a významu zpráv o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele se vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, čj. 4 Azs 264/2005 - 68, www.nssoud.cz.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Účtovanou odměnu za úkon nahlédnutí do spisu Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť je dle jeho názoru zahrnut pod ust. § 11 písm. b) advokátního tarifu. Dále Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni přiznal cestovné ve výši 1263 Kč a náhradu za ztrátu času na

cestě ve výši 600 Kč, úhrnem tedy 6663 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. listopadu 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu